

www.MinisterieVanPropaganda.org

CPN

**DERTIG JAAR STRIJD EN DE NIEUWE
PERSPECTIEVEN** — Rede van Paul de
Groot op de zitting van het partijbestuur
van de CPN van 11 en 12 januari 1975

30 JAAR STRIJD EN DE NIEUWE PERSPECTIEVEN

Van verschillende zijden wordt in deze dagen teruggeblikt op de bijna dertig jaar, die wij doorleefd hebben sinds het einde van de tweede wereldoorlog.

Ook voor ons is het wenselijk te pogen een soort balans op te maken, in algemene trekken, over het gedrag van onze partij in die periode, waarin onze partij, na haar taak tijdens de nazi-bezetting eer- vol te hebben volbracht, haar nieuwe activiteit in het bevrijde Nederland begon.

Bijna onmiddellijk na de capitulatie van Duitsland en Japan begonnen de leidende kringen van de Verenigde Staten met hun kruis- tocht tegen het communisme, de zogenaamde koude oorlog.

Hij begon met het lanceren van het Marshall-plan in 1947, gevolgd door de crisis over Berlijn in 1948, daarna over 'Praag' in hetzelfde jaar, de Korea-oorlog in 1950-'51, de tweede crisis over Berlijn, (waar- bij de 'muur' werd opgericht) in 1961, de crisis over Cuba in 1962. Daarbij de Amerikaanse invasie in Vietnam, de Soeharto-staatsgreep in Indonesië, staatsgrepen in Grieken- land, in diverse landen in Latijns- Amerika, waarvan de laatste in Chili, alle geïnspireerd en direct of indirect door de USA uitgevoerd. In de loop van die tijd heeft ten minste vier maal het acute gevaar van een algemene oorlog van de USA tegen de Sovjet-Unie ge- dreigd, met atoomwapens op de achtergrond.

En dit duurde nog in 1972 voort toen Nixon, ten behoeve van zijn inmenging in het Midden-Oosten, een atoom-alarm afkondigde. Al in 1948, tijdens de eerste crisis om Berlijn, hield de USA met atoombommen geladen vliegtuigen op Brits grondgebied gereed om de Sovjet-Unie te verwoesten. Jarenlang hebben zulke vliegtuigen dag en nacht over Europa gevlogen en werden de NAVO-legers in permanente 'paraatheid' gehouden. Een hysterische angst-psychose werd met alle middelen van propaganda gewekt over een op handen zijnde invasie van West-Europa door Sovjet-troepen, waarop de USA met een verpletterende atoom-slag zou antwoorden.

In de vijftiger jaren bracht het Amerikaanse tijdschrift 'Collier's' beelden van de Sovjet-Unie, ver- anderd in een maanlandschap door de Amerikaanse overwinning. McCarthy begon zijn heksenjacht, niet alleen in de Verenigde Staten, maar in het gehele 'westen', niet het minst in Nederland.

Dit is nog maar een zo kort mogelijke schets van de omstandig- heden waarin onze partij haar strijd toen gevoerd heeft.

Het zal nodig zijn om het belang- rijkste wat onze partij toen gezegd en gedaan heeft uitvoerig en ge- documenteerd in de herinnering terug te roepen. Je kunt je eerst goed rekenschap geven van de om- standigheden waarin wij nu leven, en sterk maken voor wat er vóór

Uitgave Brochurehandel CPN
Keizersgracht 324, Amsterdam
Tel. 020-239704
Postgiro 511002 t.n.v.
Alg. Penningmeester CPN

Januari 1975

Prijs 30 cent

ons ligt, als je de afgelegde weg nog eens overziet.

* * *

Wat waren de werkelijke drijfveren van die koude oorlog?

Wij zijn sinds de laatste jaren in staat, naast onze eigen stellingname, ook kennis te nemen van wat zich in de Verenigde Staten, ook in regeringskring, achter de schermen heeft afgespeeld — door de publikatie van herinneringen van een aantal Amerikaanse staatslieden, die in het heetst van de koude oorlog op belangrijkste posten stonden.

De voornaamste daarvan zijn de memoires van George F. Kennan, oud-chef van de 'Planning Staff' van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, oud-ambassadeur te Moskou, gepubliceerd in 1973. (George F. Kennan - Memoires 1950-1963, uitg. Hutchinson of London, 1973). In datzelfde jaar zijn ook de herinneringen van een tweede gezaghebbende Amerikaanse diplomaat, Charles Bohlen, verschenen, die tweemaal ambassadeur van de Verenigde Staten in Moskou en vertrouwelijk adviseur van diverse presidenten was. (Charles E. Bohlen - Witness to History 1929-1969. Uitg. W. W. Norton & cy, New York, 1973).

Het belang van deze getuigenissen is, dat zij komen van prominente dienaren van de machtspositie van de Verenigde Staten in de wereld, besliste voorstanders van het kapitalisme en vijanden van het communisme.

In deze memoires worden concrete feiten en ambtelijke stukken, geheime nota's en dergelijke openbaar gemaakt.

Wij zullen bij onze voorlichting over de koude oorlog hiervan, en van nog meer van zulke publicaties, uitvoerig gebruik moeten maken, met uitvoerige citaten en commentaren.

Enkele korte conclusies zijn er al uit te trekken.

Het Marshallplan 1947

De invoering van het Marshallplan had een tweeledig doel. Enerzijds om de progressieve en democratische golf in West-Europa, en daarmee gepaard gaande snelle uitbreiding van de invloed van de communistische partijen na de overwinning op het Duitse fascisme, neer te slaan.

Bohlen zegt het zo: 'Als de USA niet het Marshallplan hadden ingesteld . . . dan hadden de communisten gemakkelijk in het grootste deel van Europa de macht in handen gekregen' (blz. 268). Anderzijds beoogde het Marshallplan toen reeds, door economische en militaire steun aan de door hun collaboratie met de nazi-bezitters gecompromitteerde reactionaire bourgeoisie, de Westeuropese landen tot hun satellieten te maken, tot instrumenten van de opmars van het Amerikaanse imperialisme in Europa.

De Bondsrepubliek

De eenzijdige oprichting en herbewapening, tegen de wil van de Sovjet-Unie, van de Bondsrepubliek in de door voornamelijk Amerikaanse troepen bezette Westduitse zones, had ten doel de gewezen

vijand tot bondgenoot te maken voor het oefenen van pressie op de Sovjet-Unie en het betwisten van de door de Sovjet-troepen op de nazi's veroverde gebieden in Oost-Europa. 'Moskou', schrijft Bohlen, 'antwoordde hierop met het Warschau-pact' (pag. 366).

De Korea-oorlog 1950-'51

De Korea-oorlog was in wezen een reactie van de USA op de overwinning van de revolutie in geheel China in 1949. Kennan zegt hierover: 'De standpunten over Korea en Japan waren natuurlijk slechts een deel van de standpunten in wijder raam over de Amerikaanse verhouding tot het Verre Oosten in het algemeen, over de onderwerpen . . . China en Zuid-Oost Azië. De triomf van de Chinese communisten op het vaste land van China was toen nog twee à drie jaar oud' (blz. 53-54). De USA besloot toen de voormalige Japanse vijand tot bondgenoot te maken en te herbewapenen, in Japan Amerikaanse bases te vestigen en te gebruiken om de uitstraling van de Chinese Volksrepubliek in Zuid-Oost Azië tegen te gaan. In het raam van deze strategie gebruikte de USA de burgeroorlog in Korea, van de pro-Japanse collaborateurs tegen de Koreaanse verzetsbeweging die door de communisten werd aangevoerd, om te pogen heel Korea te bezetten en vandaar de Amerikaanse troepen in de Chinese Volksrepubliek te laten oprukken. Hetgeen, zoals bekend, met een verpletterende nederlaag van de USA eindigde. In diezelfde lijn van de Amerikaanse Oost-Azië-strategie ligt later ook

de 'overname' van Vietnam van de Fransen en de invasie van Amerikaanse troepen met het doel geheel Vietnam te veroveren. Wat eveneens op een zware nederlaag uitliep.

De Koreaanse oorlog speelde in het verdere verloop van de koude oorlog een grote rol, omdat de USA na zijn nederlaag begon met het uitbouwen van de NAVO tot een enorme gecentraliseerde militaire machine onder Amerikaans opperbevel, ook in Europa. Zoals Bohlen het in zijn boek zegt: 'Als gevolg van Korea werd de USA de militaire leider van West-Europa.' (blz. 304)

Wat uit de memoires van Kennan en Bohlen bijzonder duidelijk naar voren komt is hun totale ontzenuwing, op grond van hun eigen ervaring, van de leugen dat de Sovjet-Unie ooit West-Europa met een militaire invasie zou hebben bedreigd.

Ik doe hier een greep uit hun verklaringen, allereerst uit een door Kennan als ambassadeur te Moskou aan zijn ministerie gericht principieel memorandum in 1952:

'Sinds het begin van de revolutie was het de orthodoxe communistische strategie, geen open en algemene militaire confrontatie met de kapitalistische macht na te streven, doch zulk een confrontatie juist te vermijden' (pag. 329). En Bohlen schrijft: 'Er zijn twee kardinale regels in de Sovjet-diplomatie: houdt vast aan het Sovjetstelsel en vermijdt oorlog'. (pag. 497).

Een en ander werd bevestigd door de houding van de Sovjet-Unie in

de bekende crisis-situaties.

Naar aanleiding van 'Praag', waar in ons land, in het bijzonder door de PvdA-leiders, een ware hysterie door ontketend werd, schrijft Kennan:

'De Sovjet-onderneming in Tsjecho-Slowakije in 1948 was een logisch uitvloeisel van de instelling van het Marshall-program' —
'... De plotselinge consolidatie van de communistische macht in Tsjecho-Slowakije in 1948 was geen teken van enige 'nieuwe Sovjet-agressiviteit' en had niets te maken met enig besluit van de Sovjet-Unie om zijn militaire krachten tegen het westen te richten. Niettemin kristalliseerde zich een krachtige mening in westerse kringen, dat er gevaar was voor een Sovjet-aanval; en met deze opvatting ging het gevoel gepaard dat... ten minste tezamen met de consolidatie van de politieke winst die in de laatste jaren behaald was en, bij voortzetting van het neerslaan van de Westeuropese communistische partijen, samen met het herstel van ordentelijke economische toestanden in de betrokken landen, het zaak was om tot oprichting van een westelijke militaire alliantie tegen de Sovjet-Unie over te gaan... het Atlantische Pact.' (pag. 333)

En naar aanleiding van de bewering dat de Sovjet-Unie de verovering van Zuid-Korea gewild zou hebben, schrijft Kennan: Er was 'geen bewijs dat de Sovjet-Unie als bezetter wilde optreden van welke grote gebieden ook, buiten die, welke zij bezette of controleerde als het resultaat van de tweede wereldoorlog.

Dit was vooral waar in het Verre Oosten.' (pag. 51)

Het is van belang deze feiten vast te stellen, omdat zij bewijzen dat er van Sovjet-zijde geen enkele aanleiding was gegeven voor de oprichting van de NAVO, met West-Duitsland als volwaardige partner met een leger van een half miljoen, het overdekken van Japan met Amerikaanse militaire bases en het vestigen daarvan in alle uithoeken van de wereld en de koortsachtige bewapening door de USA die daarmee gepaard gaat.

Zij weerleggen ook de stelling die ook nu nog steeds verkondigd wordt, namelijk dat de NAVO-bewapening een militaire invasie van de Sovjet-Unie tegenhouden zou hebben. En dat de gehele reusachtige Amerikaanse oorlogsmachine ook verder in stand gehouden en opgevoerd zou moeten worden om deze 'heilzame afschrikking' voort te zetten.

* * *

In het begin van de zestiger jaren kwam er een kentering in de Amerikaanse koude-oorlogspolitiek en begon er een ontwikkeling naar ontspanning tussen de USA en de Sovjet-Unie.

Die ontwikkeling kwam niet vanzelf en was, objectief, al veel eerder begonnen.

Waar kwam zij vandaan?

1. De eerste klap die de Amerikaanse koude oorlogspolitiek gekregen had was het verlies van het monopolie van de atoombom, door de eerste ontploffing van een atoombom door de Sovjet-Unie in 1949.

Bohlen schrijft in zijn memoires, dat de USA erop gerekend had dat dit monopolie nog vele jaren zou geduurd hebben.

'Het Amerikaanse monopolie van dit wapen,' schrijft hij, 'was een hoofd-factor geweest bij alle onderhandelingen met de Sovjet-Unie.' (pag. 290)

2. De leidende kringen in de USA, en vooral hun partners in West-Europa, begonnen er zich schoorvoetend rekenschap van te geven dat zij, ook als zij er in slaagden hun voorsprong in 'overkill' op het gebied van atoomwapens en technische vernietigingsmiddelen, te behouden, zij een algemene oorlog tegen de Sovjet-Unie niet konden winnen.

George Kennan had al in 1950 binnenskamers zijn regering voorgedragen 'dat in een oorlog tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie er geen volledige militaire overwinning mogelijk was.

Geen van beide landen kon door de strijdkrachten van de andere bezet worden.'

Zij waren eenvoudig te groot... te verschillend...

'Noch lag het in de traditie en de aard van de Sovjet-leiders om voor een vijand te capituleren die een deel van enige omvang van hun grondgebied bezet had. Zij zouden terugtrekken, zo nodig (in feite zou het ver van noodzakelijk zijn) tot het meest afgelegen Siberisch dorp, maar in welk gebied ook dat zij behouden zouden hebben, zouden zij hun macht (de Sovjet-macht) handhaven.

En dit niet alleen, maar in de rest van het grote Rusland, het deel dat de USA en zijn bondgenoten van

plan zouden zijn te bezetten, zouden de Sovjet-leiders, onbarmhartig, ervaren en op bekend terrein opererend, een verzetsbeweging doen ontstaan, waartegenover alles wat over de tweede wereldoorlog bekend is, maar een kleinigheid zou zijn geweest.' (pag. 95).

3. In de latere jaren werd deze voorspelling op frappante wijze bevestigd toen de USA Vietnam ging bezetten en een oorlog tegen Noord-Vietnam begon. Er bleek dat de USA, met inzet van heel zijn vernietigings-arsenaal, zelfs niet in staat was met de wapens een klein volk te overwinnen dat een socialistische maatschappij had opgebouwd, hoe weinig ontwikkeld die ook nog was, doch waarin het volk de macht uitoefende.

Vooraf de nederlaag in Vietnam deed de tegenstellingen tussen de USA en zijn Europese satellieten snel toenemen en ontworptte het gehele bestel van de NAVO.

4. Gedurende die twintig jaar sinds de oprichting van de NAVO breidde zich de massa-beweging tegen de Amerikaanse oorlogspolitiek, vooral tegen de atoom-bewapening, steeds verder uit. Het werd duidelijk dat de USA in een algemene oorlog tegen socialistische staten steeds met fellere tegenstand en opstand, niet alleen in Europa en Azië, maar ook in de Verenigde Staten zelf, rekening zou moeten houden.

Tijdens de oorlog tegen Vietnam braken niet alleen massa-bewegingen uit in het voordien zo rustige Amerika, maar deserteerden tienduizenden uit de meest gevechtswaardige Amerikaanse formaties.

Dit alles was het gevolg van enerzijds de constante vredespolitiek van de Sovjet-Unie en haar bondgenoten van het Warschaupact, anderzijds van de volhardende, tegen de stroom in, gevoerde activiteit van de communisten in de landen van de NAVO en in andere landen.

Er is dus geen reden tot scepticisme over de ontspanning.

Zij kwam niet vanzelf, zij was niet het gevolg van een of andere koehandel, of het loslaten van hun doelstellingen door de communisten.

Zij kwam tot stand door harde feiten en de uitwerking daarvan in de zgn. westelijke landen waarbij ook de heersende kringen aldaar zich moesten neerleggen. De onderhandelingen tussen de Sovjet-regeringen en USA-regeringen in de loop der jaren, vanaf de eerste samenkomsten in het begin van de zestiger jaren tot de gesprekken van latere tijd waren het resultaat van een alomvattende strijd tegen de oorlogspolitiek van de USA.

* * *

Het is nodig, ook met het oog op ons aanstaande congres, volledige klaarheid te scheppen over de aard en de vooruitzichten van de ontspanning. Zij betekent niet dat er voortaan pais en vree heerst in de wereld, dat voortaan lammeren en wolven vreedzaam naast elkaar kunnen weiden.

Zulk een naïeve voorstelling van zaken is een ontkenning van de betekenis van de ongelooflijk harde strijd, die wij in de afgelopen kwart

eeuw gestreden hebben. Zij zou ons hinderen om de oogst die deze strijd heeft opgeleverd, doelbewust binnen te halen. Zij zou tot verslapping kunnen leiden, daar waar juist de grootste opvoering van onze activiteit voor de vrede geboden zal zijn.

De ontspanning die sinds enig tijd is ingetreden is een ontspanning tussen de USA en de Sovjet-Unie, als gevolg van de gebleken machteloosheid en kansloosheid voor de USA om een algemene oorlog tegen de Sovjet-Unie en andere socialistische staten te voeren.

Maar de USA blijft vasthouden aan de NAVO, aan haar bewapening en de 'volmaking' van de vernietigingskracht ervan.

Waarom?

Om pressie te blijven uitoefenen, om chantage te plegen, om incidenten uit te lokken. Als alle gokkers die blijven doorspelen ondanks hun verlies, in de hoop dat toch nog eens de kans zal keren, gaat de USA door met zijn agressieve politiek.

Zoals bij verscheidene crises, in Berlijn, in Korea, in Vietnam, en thans in het Midden-Oosten, de militaire ultra's voldongen feiten wilden stellen die een militaire confrontatie met de socialistische staten moesten uitlokken, zo moet ermee gerekend worden dat zij dat in de toekomst weer zullen proberen zo lang hun invloed niet volledig gebroken is.

Daarbij komt dat ontspanning met de Sovjet-Unie geen spanning, geen lokale oorlogen in de kapitalistische wereld zelf voorkomt. Wij beleven daarvan de tastbare bewijzen, in het Midden-Oosten, op Cyprus, nu

weer de bedreiging met militaire actie van Kissinger tegen de zgn. oliestaten — die ons niet sympathiek zijn — waarbij ons steeds het gevaar boven het hoofd hangt in zulk een oorlog meegeslept te worden. Het imperialisme, het monopoliekapitalisme, verliest zijn aard niet. En zeker niet het Amerikaanse imperialisme. Zijn voornaamste drijfveer is de jacht op superwinsten in de zwakkere landen, de zgn. derde wereld, en deze drijfveer wordt in de tegenwoordige tijd steeds sterker, nu de kapitalistische wereld-economie steeds meer door enkele honderden multinationals beheerst wordt, die onafhankelijk zijn van de nationale regeringen en machtiger dan welke regering dan ook. Zij verleggen hun produktie steeds meer naar de 'arme' landen van Azië, Latijns-Amerika en Afrika. Zij veroorzaken structurele veranderingen in de kapitalistische economie, allereerst in de Verenigde Staten.

Volgens cijfers van het statistiek-bureau van het Amerikaanse ministerie van Handel verplaatsen de Amerikaanse wereldreuzen hun investeringen steeds meer naar overzee.

'In 1957 waren er door alle Amerikaanse ondernemingen nog ongeveer negen cents van iedere dollar aan investeringen in bedrijven en installaties overzee geplaatst, in 1971 was dit reeds een kwart van iedere dollar aan nieuwe investeringen, die van binnenlandse naar buitenlandse uitbreiding verplaatst werd.' Die tendens heeft zich sindsdien voortgezet. Het gevolg is toenemende en blijvende werkloosheid

en inflatie in de USA, maar ook toenemende concurrentie en belangen-tegenstellingen met andere kapitalistische groepen en landen. Dat zijn de bronnen van nieuwe lokale oorlogen en zij werken zich ook in de verscherping der tegenstellingen in Europa uit.

En daaruit ontstaat het gevaar dat de imperialisten hun onderlinge tegenstellingen telkens weer door een confrontatie met de socialistische landen pogen af te reageren. Wij zijn er getuige van hoe vooral de Westduitse revanchisten hiervoor elke gelegenheid te baat nemen. De gehele geschiedenis van de koude oorlog bewijst, dat het in hoofdzaak steeds weer om Duitsland ging. Het standpunt van onze partij is dan ook steeds geweest dat het voorkómen van een algemene oorlog afhangt van de verhoudingen in Europa, van de onaantastbaarheid van de uitkomsten van de tweede wereldoorlog en de daardoor geschapen grenzen in Europa.

* * *

Als gevolg van de ontspanning en de akkoorden tussen de USA en de Sovjet-Unie zijn op dit gebied in de laatste jaren belangrijke stappen gedaan.

Maar de dreiging van nieuwe conflicten blijft bestaan, zo lang de USA en daarmee verbonden landen hun legers en bewapening op oorlogsvoet blijven houden en weigeren op de voorstellen van de Sovjet-Unie tot vermindering van de bewapening in te gaan. Bohlen schrijft hierover terecht: 'De Sovjets nemen het zeer ernstig met

de ontwapening. Ik meen niet dat dit een propaganda-stunt is. Waarom? De ware reden is dat zij werkelijk geloven dat een ongecontroleerde bewapeningswedstrijd bijna zeker op een oorlog moet uitlopen, vroeger of later' (pag. 448). Ik meen daarom dat de politiek van onze partij in de komende tijd gericht moet zijn op de consolidering en het onherroepelijk maken van de ontspanning in Europa, door een ernstige Nederlandse bijdrage aan de ontwapening en een optreden daarvoor door de regering op de Conferentie voor Europese Veiligheid, te Genève. Wij moeten in dit verband ook stelling nemen inzake de voorstelling, alsof de ontspanning tussen de USA en de Sovjet-Unie eenvoudig neerkomt op een akkoord tussen twee 'supermachten', die hun invloed in de wereld onder elkaar verdelen en dat vooral ten koste van de kleine naties. Deze voorstelling is alleen al hierom niet reëel, omdat zij de imperialistische machten van de Verenigde Staten op één lijn stelt met de socialistische staten. In elk geval hebben wij in Nederland maar met één 'supermacht' te maken, en wel met de Amerikaanse. Kortgeleden zei de hoofdredacteur-buitenland van de 'Vorwärts', het orgaan van de Westduitse sociaal-democraten, in een televisie-uitzending: Of het nou Engeland is of de Bondsrepubliek, Frankrijk of Italië, wij zijn allen maar provincies van het Amerikaanse wereldrijk! Zulke frases zijn bestemd om fatalisme te kweken, alsof er tegen

het machtswoord van een Ford, Kissinger of Schlesinger niets te beginnen valt! Er zijn echter voorbeelden genoeg die bewijzen dat ook de Amerikaanse 'supermacht' niet supermachtig genoeg is om de strijd voor nationale zelfstandigheid en zelfbeschikking van de overheerste naties duurzaam te onderdrukken.

En zeker niet het verzet tegen het Amerikaanse dictaat over de NAVO-bewapening.

* * *

De ontwapening en het ontworsten van de Nederlandse strijdkrachten aan het dictaat van de USA in de NAVO gaat niet alleen om de afwijzing van atoombalans, hoe dringend die ook is en ook niet alleen om de bewapeningsuitgaven die de inflatie verergeren.

Het gaat ook om verdediging van de democratische volksrechten, om de politieke vrijheid en de vrijheid voor het volk om voor zijn belangen te vechten.

Naarmate economische en politieke crises verder doorvreten en de strijdvaardigheid van de werkers toeneemt, wordt in de hoge militaire NAVO-toppen gespeculeerd op een inzetten van het militaire apparaat tegen de 'binnenlandse vijand'.

Dat gaat dan gepaard met het optreden van de fossielen van de koude oorlog, van extremistische politieke figuren die om 'law and order' roepen.

Wij hoeven ons land niet met Chili te vergelijken.

Maar het is een feit dat daar de parlementaire democratie met

geweld omver geworpen is door Amerikaans beïnvloede militaire kringen en politieke groepen, waarvan men op naïeve wijze had aangenomen dat zij gezagstrouwen waren. Natuurlijk is het niet mogelijk in West-Europa dezelfde methoden te gebruiken als in Chili. Maar hier doet zich een verschijnsel voor van algemene aard.

Voor de eerste maal sinds Hitler heeft een fascistische dictatuur, in Chili, niet alleen communisten en de vrijheidslievende bevolking, maar ook de sociaal-democratie, de sociaal-democratische partij, vogelvrij verklaard, haar leden en leiders gevangen gezet, gemarteld, vermoord!

En dit is van de Verenigde Staten uitgegaan en door extremistische Witte Huis-aanbidders ten uitvoer gelegd! Naast vermindering van de bewapening is daarom de democratisering van de strijdkrachten en het defensie-apparaat een dringende eis voor de verdediging van de democratie in eigen land.

* * *

Als wij de strijd van onze partij in de afgelopen dertig jaar overzien, dan stellen wij vast dat wij daar trots op kunnen zijn. Zij stond daarbij soms als één tegen allen in eigen land, doch internationaal zij aan zij met allen die de vrede verdedigden, zij aan zij met de Sovjet-Unie en de andere socialistische landen.

Dat kwam omdat de belangen van de veiligheid van ons land, van onze bevolking, samenvielen met die van deze socialistische landen. Onze partij spande zich daarbij in

om ons eigen volk voor een rampzalig oorlogsavontuur te bewaren waarin het alles te verliezen had, om de uitplundering van de werkers door de militaire veelvraat, de afbraak van de volksrechten en de geestelijke verzieking door de koude-oorlogs hysterie te weerstaan. Daarbij zijn ook overdrijvingen voorgekomen.

Door de noodzaak om de anti-Sovjet-hysterie te trotseren, leek het alsof onze partij zich geheel vereenzelvigde met bepaalde binnenlandse toestanden en incidentele handelingen van de socialistische landen.

Dat is later gecorrigeerd.

Maar afgezien daarvan, heeft onze partij steeds en altijd zelfstandig haar politiek bepaald, in het verleden, zoals zij dat ook in het heden doet en moet blijven doen. Als het nodig is zal zij op concrete gebeurtenissen en toestanden op haar eigen wijze reageren.

Maar in het algemeen, en historisch gezien, vallen ook in de toekomst onze belangen samen met die van de socialistische landen.

Als er meningsverschillen ontstaan en verscheidenheid in optreden met geestverwanten en strijdgenoten in andere landen, zal het aan de praktische ervaring moeten worden overgelaten om deze op te helderen en zullen zij door het leven ook worden opgeheven.

* * *

Het is gemeengoed geworden, dat de laatste jaren de wereld aan een keerpunt is gekomen. Zelfs op het laatste congres van de Anti-Revolutionaire Partij heeft

iemand als prof. Kuiper over een 'breekpunt in de tijd' gesproken. Hoe reageert nu de Partij van de Arbeid op de veranderde omstandigheden?

Op het eind van het vorige jaar heeft de PvdA-leiding een 'Discussie-nota' uitgegeven voor een nieuw beginselprogram, waarin ook de internationale politiek behandeld wordt.

Daar bestaat wel behoefte aan, want in het oude van 1959 staat dat 'vrede en ontwapening onbereikbaar zijn zo lang totalitaire machten streven naar wereldoverheersing'.

Daar was de Sovjet-Unie mee bedoeld.

En dus maar verder bewapenen! Thans wordt de Groningse professor Röling aangehaald, die meent dat de USA toch wel iets met de koude oorlog te maken had.

In het begin van het vorige jaar had deze geschreven:

'Vlak na de oorlog vreesde men in Amerika dat het verwoeste Europa, in arren moede, de weg van het communisme zou kiezen om tot spoedig herstel te komen. Vandaar de magistrale politiek van de Marshall-hulp: het met niet-militaire middelen voorkomen dat Europa eigener beweging in het communistische kamp zou belanden (. . .) Maar om het Amerikaanse volk en het parlement te overtuigen van de noodzaak 19 miljard uit te trekken om Europa economisch op de been te helpen, was het nodig een angstcampagne te voeren. Slechts de angst voor de Sovjet-Unie kon tot dit offer bereid maken (. . .)

Men ging geloven dat de Sovjet-

Unie zich militair gereed maakte om West-Europa te veroveren. Men ging militaire spoken zien waar zij eenvoudig niet waren.' (blz. 33 en 34)

Er was dus sprake van een economische en politieke invasie van Amerika in Europa, die later ook militair is geworden.

De dreiging van een Sovjet-invasie bestond niet, er werd de volkeren alleen maar angst aangejaagd, het was slechts een spook! De discussie-nota herhaalt dit, en verklaart de huidige ontspanning op de volgende wijze:

'De vrees in Nederland voor een gewapende overval door de Sovjet-Unie verdween vrijwel.

Er wordt tegenwoordig zelfs beweerd dat van zo'n Russische dreiging eigenlijk nooit sprake is geweest.' (pag. 33). Wij veroorloven ons hierop wat dieper in te gaan. De hele politiek en praktijk van de Partij van de Arbeid dreef sinds 1945 op deze 'angst-campagne' en die spookverschijningen, op de grote leugen waarmee de Amerikaanse invasie in ons land werd gebracht.

Daarmee heeft de PvdA geregeerd, de politieke macht in handen van de Witte Huis-aanbidders gemonopoliseerd, de werkende mensen genadeloos laten uitbuiten, de vitale ondernemingen in Nederland en Indonesië in handen van het Amerikaanse kapitaal gespeeld, niet alleen de Marshall-hulp grotendeels terugbetaald maar een veelvoud aan miljarden uit de zakken van de werkers geklopt voor Amerikaanse bewapening, onze jeugd van haar beste jaren beroofd door lange dienstitijd in de 'parate hap' en

allen die dit niet wilden, vooral de communisten, gediscrimineerd, geïsoleerd, belasterd en gebroodroefd. Ook het NVV deed hieraan mee. Communisten werden geweerd of geroyeerd en worden ook thans nog uit de centrale besturen en functies gehouden.

Alleen omdat zij gelijk hadden, zich door Amerika geen angst lieten aanjagen en niet aan spoken geloofden!

Op de kaderscholen van het NVV werden de toekomstige bestuurders met anti-Sovjet en anti-communistische ideeën geïndoctrineerd. Alles wat Amerikaans was werd hun ten voorbeeld gesteld.

Het is niet voldoende nu maar een ander program op te stellen met een simpel zinnetje:

'De koude oorlog zou plaats maken voor ontspanning' alsof het om een weerbericht gaat.

Een eerlijke en diepgaande verantwoording over de deelname van de PvdA aan de koude oorlog op grond van de grote leugen van een 'Sovjet-invasie' is noodzakelijk. Wij zeggen dit niet uit rancune, maar omdat hieraan niet voorbij gegaan kan worden bij het ophelderen van de strijd en de tegenstellingen tussen de PvdA en de CPN in de afgelopen periode. Eenheid van actie en doelstelling is thans meer dan ooit de sleutel tot de vooruitgang in progressieve richting, het is een gebiedende noodzakelijkheid. Een duidelijke verantwoording over het verleden kan de barrières helpen opruimen, die hieraan nog steeds in de weg staan.

Wij sluiten natuurlijk de ogen niet voor wat er in de PvdA in de

laatste jaren is gebeurd.

De wildste Amerikaantjes van de firma Drees en Zonen, Berger, De Brauw e.a. zijn eruit gestapt. Er is een groep Nieuw Links opgetreden die grote, ook persoonlijke, invloed op de partijpolitiek oefent, met de Westduitse Juso's als inspiratie-bron.

Zij werken niet meer met de leugen van een dreigende Sovjet-invasie. Maar zij volgen nu de veranderende politiek van de leidende kringen van de Verenigde Staten.

De ontspanning kunnen zij niet ontkennen, maar nu zijn er weer interne toestanden in de Sovjet-Unie of organisatievormen van de CPN, die als voorwendsel worden gebruikt om de verdeeldheid van socialisten en communisten zoveel mogelijk in stand te houden.

Enkele vage wensen op het gebied van ontwapening werden in Keerpunt '72 opgenomen.

Maar in de praktijk, en in het verbond met de confessionele partijen, bleef de PvdA het dictaat van de Amerikaanse NAVO-top aanvaarden. En van Nieuw Links bleef alleen over de steun aan de neo-koloniale expansie van Amerika in de voormalige koloniën, de zgn. ontwikkelingshulp, die de overbrenging van produktietakken en werkgelegenheid daarheen begeleiden moet.

Tegen de communisten worden geen banbliksems meer geslingerd en zij worden niet meer voor 'kwartiermakers voor de Russen' of 'bisamratten die onze defensie ondermijnen' uitgemaakt. Maar toch blijft de PvdA pogen, door middel van een districtenstelsel de vertegenwoordiging in het

parlement te beperken die de communistische kiezers naar evenredigheid toekomt. Een nieuw beginselprogramma van de PvdA zou een verbetering van de politieke verhoudingen in de Nederlandse arbeidersbeweging kunnen betekenen als het, niet alleen naar de vorm en de woordkeus, maar naar de inhoud afrekenet met de koude oorlogspolitiek en zo de voorwaarden schept voor een vruchtbare samenwerking van socialisten en communisten.

* * *

Voor onze CPN is een nieuwe tijd aangebroken. Zij heeft in al die jaren onwrikbaar standgehouden. En in een bepaalde fase van de grote strijd voor het socialisme is standhouden de voorwaarde voor de nieuwe opmars. Toch moeten wij er ons rekenschap van geven dat dit ook negatieve gevolgen heeft gehad voor ons optreden in de massa en voor onze partij-organisatie. Wij zijn jarenlang door de omstandigheden gedwongen geweest als een gesloten cohorte op te treden onder bijna onafgebroken vijandelijke aanvallen en pogingen om onze partij van binnen uit te ondermijnen. Als gevolg daarvan nemen wij nu twee verschijnselen in onze partij waar. Enerzijds een zekere voldoening over de verlichting van de positie van onze partij, in vergelijking met vroeger. Die voldoening is gerechtvaardigd, maar mag niet leiden tot verslapping. De sympathie en het vertrouwen

die onze partij thans in toenemende mate van de werkende bevolking ondervindt zijn het resultaat van onze eigen strijd, van de grote successen van het Marxisme-Leninisme. Zij betekenen niet dat onze tegenstanders, de kapitalisten en hun woordvoerders hun leven hebben gebeterd! Anderzijds nemen wij nog een zekere krampachtigheid waar op organisatiegebied, een soort ruimtevrees die onze partij belet frank en vrij haar vleugels uit te slaan. Wij maken ons geen illusies. De reactionairen geven de machtsposities die zij in de koude oorlog veroverd hebben, niet vrijwillig prijs. Maar zij hebben geen toekomst meer. Wij mogen ons door hun gedruis en dreigementen niet laten intimideren. De strijd gaat verder tot zij uit al hun machtsposities zijn verjaagd. Daarom moet onze partij, in volle zelfvertrouwen, haar volle rechten opeisen, volledige gelijkberechtiging, afschaffing van elke vorm van discriminatie. Zij kan er geen genoegen mee nemen 'geduld' of 'gedoogd' te worden, maar moet in het offensief gaan om de hardleerse koude oorlogs-maniakken hun plaats te wijzen. Maar terzelfdertijd moeten wij allen die een nieuwe weg willen inslaan, in de eerste plaats de vele nieuwe leden die tot onze partij zijn gekomen, en de nog veel grotere aantallen die er voor te winnen zijn, met open armen tegemoet treden, elke gereserveerdheid en krampachtigheid van ons afzetten. Wij konden dezer dagen in

sommige bladen de erkenning lezen dat de CPN een veel groter politiek gewicht heeft dan haar leden of haar kiezerstal. Het geheim daarvan ligt in haar ideeën. Maar daar zijn wij niet tevreden mee.

De ideologische invloed van onze partij moet ook tot uiting komen in de numerieke verankering daarvan, voor alles in een organisatorische groei van de partij zelf. Ook dat is een groot probleem in onze komende partijdiscussie.

LEES HET IN UW EIGEN KRANT

LEES DE WAARHEID

Wenst u De Waarheid te ontvangen of lid te worden van de CPN?
Vult u dan deze bon in: Ondergetekende wenst:

- lid te worden van de CPN
- De Waarheid te ontvangen
- dagelijks à f 2,20 per week of f 9,50 per maand
- op vrijdag en zaterdag à 75 cent per week
- gratis veertien dagen op proef

hokje dat gewenst wordt invullen

Naam

Adres

Plaats

of stuurt u ons een briefje met deze gegevens.

Kan in enveloppe zonder postzegel verstuurd worden door op adreszijde te vermelden: Machtiging 2518, Keizersgracht 324, Amsterdam.